PAHALILIĞA VE İŞSİZLİĞE KARŞI

uyanış

SAYI : 8

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

UYARMAK İÇİN UYANMALI UYANMAK İÇİN UYARMALI

MC İKTİDARININ İKİ YILI

BASKI • İŞSİZLİK • PAHALILIK • YOLSUZLUK • KATLIAM

DEVRİMCİ DEMOKRATİK GÜÇBİRLİGİNİ HAYATA GEÇİRELİM

MC Ülke ekonomisini dar bogaza getirip itmiştir. İşsizlik ve pahalılık tahminlerin üstünde bir artış göstererek çalışanların hayatını dayanılmaz hale getirmiştir. Dış borclar 125 milyar TL'na fırlamıştır. Dış ticaret acığının yüksekliği, uluslararası finans-kapitalin Türkiye'deki ortakları durumundaki yerli finans kapitalistlerimize kredileri kestirmiştir. Emperyalizm, bu durumdan yararlanarak - özellikle de AET finans-kapitalistleri. Ülkeyi bir kez daha ucuza kapatmanın manevrasını yapmaktadır. Güler yüzlü Carter'in temsilcisinin Türkiye'yi ziyaretinden sonra AP'nin seçimlere «EVET» demesi tesadüf olmasa gerek.

MC iktidar olur olmaz. üniversiteleri kaynatmaya, grevleri ve direnişleri provake etmeye; «komünizm geliyor», «anarşi hortladı», «bölücülük aldı başını gidiyor» demagojisiyle siyasi ortamı bulandırmaya çalıştı. Amaç sıkı yönetim ilan ederek, halkımızın bağımsızlık-demokrasi-Sosyalizm mücadelesini engellemekti. Hesap tutmadı. Aksine, bütün bu demagojiler dört yamalı MC iktidarının yıpranmasına sebep oldu. Finans-kapitalin bu sömürü, talan, baskı ve zulüm düzenine halkın duyduğu kin giderek yoğunlaşıyor. Son Uşak ve Malatya da halkın olaylara tepkisi, bunun somut orneğidir.

Bu durumda finans-kapital oligarşisinin önünde at değiştirmekten başka yol kalmamıştır. Demekki seçim ekonomice hem politikoca bir avuc parababası için gerekli hale gelmiştir. Çünkü gerek uluslararası parababalarının kredi musluklarını açmasının ve gerekse halkın gözünde yıpranan MC'yi değiştirmenin yolu, şu anda, «secim» den geçer. Bu anlamda seçimler yapılacaktır.

Sokak başlarında ilericilerin, devrimcilerin vurulduğu, işkencelere uğratıldığı demokratik örgütlerin kapatıldığı, polisin sokak ortasında halka ateş açtığı, kısaca «gericiliğin azıttığı»; Ecevit'in «umut» olduğu, Finans - Kapital cephesi önünde peynir ekmek kadar ihtiyaç duyulan biricik devrimci güçler cephesinin oluşturulamadığı bir ortamdayız. Ve seçimlere böyle bir ortamda gidiyoruz. Finans-kapitalin biricik saldırı cephesi önünde durmanın ve başarılar elde etmenin, seçimlerde sınıf mücadelesi bakımından kazançlı çıkmanın; kiminle ne için ittifak ettiğimizi halka anlatmanın; kimin hangi güçlerin değirmenine su akıttığını teşhir etmenin yolu DEVRİMCİ DEMOKRATİK GÜÇBİRLİĞİNDEN geçtiğini bilmek zorundayız. Ancak devrimci gücbirliğini lafla değil, fiilen savunmak ve saniye geçirmeksizin gerçekleştirmek zorundayız. Çünkü devrimcilerin gucbirliğini hayata geçirmesinin zamanı çoktan gelmiş geçiyor bile! Tek tek, kopuk kopuk mücadele dönemi aşılmıştır. Halkın yükselen potansiyelini, devrimci Gucbirligi içinde kanalize edebildiğimiz oranda provokasyonları, «faili meçhul» cinayetleri önler, faşizme dur diyebiliriz. Aksi durumda, sırat köprüsünde, boynuzlaşan keçilere döneriz.

An, DEVRİMCİ DEMOKRATİK GUCBİRLİĞİNİ oluşturma anıdır. Ve herkes, bu uğurda kendini görevli kılmalı ve göreve hemen soyunmalıdır: GÖREV BAŞINA.

Uyanış

Tablodan da görüleceği gibi, MC iki senelik iktidarı döneminde bir avuç parababasının bankacının, büyük işverenlerin mülk sahiplerinin, kodaman tüccarların çıkarları doğrultusunda davranmış. Bir avuç vurguncu ve talancıdan yana sürdürdüğü ekonomi politika sonucu İŞSİZLİK KORKUSU, PAHALILIK KÂBUSU, BASKI VE ZULÜM alabildiğine heyülalaşmıştır.

MC'nin ekonomiyi iyileştiric her adımı bir avuç parababasının lehine, işçi - memur - esnaf - yoksul köylülüğümüz aleyhine sonuclanmış, toplumda var olan gelir dağılım eşitsizliği alabildiğine artmıştır. Dışarda iş bulmak için İş ve İşçi Bulma Kurumu önünde kuyruklar. Et ve Balık Kurumu önünde kuyruklar; ve vs... Bütün bu yapılanlar yetmiyormuş gibi, gizli-açık, kanlı-kansız saldırılarla halkımızın işsizliğe - pahalılığa ve faşizme karşı uyanışını - örgütlenişi engellemek yoluna girdi. Faşist çetelerle 150'nin üstünde insan öldürüldü; 2000'in üstünde insan ise ölümden zor döndü. Bütün bu yapılanlar, MC ve sözcülüğünü yaptığı bir avuc parababasının halkımıza - insanlarımıza getirdikleriydi. İnsanın insan tarafından sömürüldüğü bugünkü düzenin ürünleriydi. Bir avuç sömürgenin lehine işletilen ekonomi çıkmazlara girmiş ve bunun sonucu olarak MC, yani işverenler, Seçime «evet» der gibi gözüküyorlar. Aslında karınlarında sakladıkları Sıkıyönetimdir. Halkımızın düzene karşı yükselen kini, şimdilik bu isteği onların karınlarına sokmuştur.

MC'nin bir türlü başa çıkamadığı ve çıkamayacağı bugünkü düzenin çıkmazlarını şöyle sıralamak mümkün :

— 1974 yılında işsizlik oranı % 12,3 iken 1976 yılında bu oran % 14,95'e yükselmiştir. Bu oranın 1977 yılında ise % 20'ye yükseleceği sanılmaktadır.

— MC'nin iki yıllık iktidarı döneminde yiyecek, giyecek v.b. temel ihtiyaç maddelerinin fiyatlarında yüzde yüzlük bir artış olmuştur. Sadece 1976 yılında bu rakam % 50'dir

— Bu düzenin temelinde bulunan, yolsuzluk, rüşvet, spekülatif kazançlar alabildiğine artmış; her gün bir yenisi açıklanır hale gelmiştir.

— Dış borçlar alabildiğine fırlamıştır. Dış borç tutarı 125 milyon TL seviyesine çıkarak ülkeyi uluslararası parababalarının ipoteği altına sokmuştur.

— Demirel televizyonda elektrik kesintisi olmayacak derken, hemen arkasından şu şu şehirlerde elektrikler bilmem kaç saat kesilecektir deniliyor ve öyle oluyor.

— MC paranın değerinin «80 günde bir» düşürmek suretiyle, dış ülkelere bağımsızlığımızı 80 kere pekiştirdi.

MC'nin şiddet ve baskıyla yapamadığını SEÇİMLER aracılığıyla yapabilecek mi? Göreceğiz...

Bu düzenin yarattığı olan İŞSİZLİĞE - PAHALILIĞA ve bir avuç parababasının BASKI ve ZULMÜNE karşı durmanın biricik aracı HALKIN TEŞKİLÂTLANMASI'dır.

Cebimize Uzanan Eller Kırılacaktır!

Hangi siyaset adamı çıkıp da: «Biz iktidarda iken hayatı şu kadar pahalılaştırdık», demiştir. Dememiştir hiçbiri. Yalnızca son yapılan operasyonla, yani para ayarlaması ile paramız dolar karşısında yüzde 6.1 oranında düşürülmüştür.

Şubat ayı sonunda 1 dolarlık bir mala 16 lira 50 kuruş öderken Mart başında 17 lira 50 kuruş ödemeye başladık. Mal aynı mal, fiat aynı fiat: 1 dolar. Ama biz o malı almak için 16 lira 50 yerine 17 lira 50 kuruş ödemek zorunda bırakılmışız.

Bu, pahalılık değil de nedir? Bir karar alıyorlar. Adına devalüasyon, para ayarlaması vs. diyorlar. Bir de bakıyoruz; fiatlar artmış.

İşte bir örnek:

Devalüasyon kararından 4 gün sonra, Batı Almanya'dan ithal edilen Fendt marka traktörlere yüzde

(Devamı 3 sayfada)

MC'nin SÖYLEDİKLERİ ve YAPTIKLARI

(Programdan)	(Hayattan)
«İŞSİZLİĞİ GİDERİCİ TEDBİRLER ALINACAKTIR»	HÜKÜMET, 1976 YILINDA İŞSİZ SAYISININ 2 MİLYON 29 BİN OLDUĞUNU, 1977'DE 2 MİLYON 183 BİN'E CIKACAĞINI ACIKLADI.
«DIŞ ÖDEMELER DENGESİNDEKİ BOZULMAYI DÜZELTİCİ ..... TEDBİRLER ALINACAKTIR»	DIŞ BORÇLAR 1976 YILINDA 125 MİLYARA FIRLAMIŞTIR.
«SPEKÜLATİF KAZANCLARI ÖNLEYECEK ETKİLİ TEDBİRLER ALINACAKTIR»	IŞVERENLER ÜCRETLERİN DONDURULMASI İÇİN BASKILARINI ARTIRIYORLAR
«MAL DARLIĞI VE YOKLUĞU ÖNLEYİCİ ETKİLİ TEDBİRLER ALINACAKTIR»	1976 YILINDA IŞLENEN SİYASİ CİNAYETLERDE: 165 KİŞİ ÖLDÜRÜLDÜ 200 KİŞİ YARALANDI.
«HAYAT PAHALILIGI, SUNİ FIAT ARTIŞLARI VE HAKSIZ KAZANÇ SAGLAYANLARLA ETKİLİ BİR MÜCADELE YAPILACAKTIR»	TEMEL GIDA MADDELERİ BAŞTA OLMAK ÜZERE PAHALLIK HIZLA ARTIYOR.
«TÜRK PARASININ İC VE DIŞ DEĞERİNİN KORUNMASINA İTİNA GÖSTERİLECEKTİR»	220 MİLYAR LİRALIK YENİ BÜTCE DE GELİR GİDER ARASINDA 55 MİLYAR LİRA ACIK VAR YANİ BÜTÇEMİZİN DÖRTTE BİRİ ACIK.
«ENFLASYONLA ETKİLİ BIR ŞEKİLDE MÜCADELE EDİLECEKTİR»	DEVRİMCİLERE YAPILAN İŞKENCELER YOĞUNLAŞTI IŞKENCE MASALARINDA ÖLEN GENCLERİN SAYISI ARTIYOR.

İşsizlik-Pahalılık Cehenneminde ılık bir rüzgar: EN AZ GEÇİM İNDİRİMİ Ve Önerilerimiz

EN AZ GECİM İNDİRİMİ NEDİR?

193 sayılı Gelir-Vergisi yasasının 31 inci maddesinde yer alan en az geçim indirimi, yasaya göre «vergi yükümlülerinin yaşaması için zorunlu fizyolojik ve kültürel ihtiyaçlarını karşılamayı» amaçlamaktadır. Bunun için gerekli miktar yasalarla belirlenmekte ve belirlenen miktar vergi dışı bırakılmaktadır. Yasalarla belirlenen bu miktara en az geçim indirimi denilmektedir. Örneğin şimdiki en az geçim indirimi bekar bir vergi yükümlüsü için 150 liradır. Yani bir bekarın aylık kazancının 150 lirası vergi dışında tutulmaktadır.

Burada önemli olan «vergi yükümlülüklerinin yaşaması için zorunlu fizyolojik ve kültürel ihtiyacları» ın kimler tarafından ve nasıl belirleneceğidir. Yurdumuzu bir işsizlik ve pahalılık cehennemine çevirenler mi, asgari ücreti 1975 yılında 60 lira olarak tesbit edip işcilerin insanca yaşamasını değil ölmeden sürünmesini sağlayanlar mı belirleyecektir en az geçim indirimini 1966 da tesbit edilen en az gecim indirimini sanki o günden bu yana, 11 yılda hayat şartları hiç değişmemiş gibi değiştirme gereğini duymayanlar mı?

EN AZ GECİM İNDİRİMİNİN KISA GEÇMİŞİ

1950 yılında gelir vergisi yasasıyla birlikte, en az gecim indirimi de uygulanmaya başlanılmıştır. Günümüze kadarki değişiklikler aşağıda gösterilmektedir (aylık olarak).

	1950 de	1957 de
Bekar	45.— TL	67.50 TL
Cocuksuz evli	75.— TL	112.50 TL
1 - 2 cocuklu, evli	90.— TL	135 — TL
3 - 4 cocuklu, evli	105 — TL	157.50 TL
4 ten fazla çocuklu	120 — TL	180 — TL

	1964 de	1966 da
Bekar	90 — TL	150 — TL
Cocuksuz evli	150.— TL	240 — TL
1 cocuklu evli	180.— TL	300 — TL
2 çocuklu evli	210.— TL	360 — TL
3 cocuklu evli	240.— TL	420 — TL

Ülkemizde halen yürürlükte olan, 1966 daki indirim miktarlarıdır. Örneğin: iki cocuklu, evli bir vergi yükümlüsünün aylık kazancının 360 lirası vergi dışı bırakılmaktadır.

ÖZEL İNDİRİM

1966 da 960 sayılı yasayla bir de «özel indirim» kavramı getirilmiştir. Özel indirim yalnızca işçi ve memurlar için yani ücretliler için uygulanmakta ve en az geçim indirimine ayda 150 lira eklenmektedir. Böylece günümüzde, ücretliler için en az gecim indirimi ayda.

Bekar	300 — TL
Çocuksuz evli	390 — TL

(Devamı 3 sayfada)

pim genel başkanı ile röportaj

UYANIŞ : Türkiyenin bugünkü durumunu nasıl görüyorsunuz?

A. ÖGE : Türkiye de bir avuçtan daha az gerici sömürgenler çetesi tabanda üretici güçleri, üst yapıda devlet güçlerini ikide bir böbürlendikleri gibi anayasa ve meşru kanunlarla değil, domuzuna örgütlü ve domuzuna gizli çalışan telli kurşun yalın süngü gücüne dayandırılmış kanunsuzluklarla tekelinde tutuyor ve tehakkümünü sürdürüyor. Halkımızı darmadağınık, örgütsüz ve bilinçsiz bırakarak kendilerine «Oy davarı» durumuna getiriyor. İşçi sınıfımızın büyük çoğunluğunu gizli CİA ajanı sendika gangasterlerine tutsak ve sağmal, üretmen köylülerimizi yine gizli CİA ajanı tarikat yobazlarına kıskıvrak bağlatıp yeyim ediyor.

Parababaları halkımızı böylesine paramparça ederken kendi dişten tırnağa örgütlülüğünü en son «HÜR TEŞEBBÜS KONSEYİ» adı altında daha bir ahenkilleştirmeye girişti. Halkımız günden güne artan PAHALILIK ve İŞSİZLİK dertleriyle kıvranırken, parababaları işlettikleri cinayetlerin ve yolsuzlukların hesabını vermekten kaçma yolunu erken seçimlerde buldular.

UYANIŞ : Seçimler halkın dertlerine deva olabilecek mi?

A. ÖGE : Seçimlerin bugüne kadar Türkiyedeki görevlerini ve sonuçlarını biliyoruz. 30 senedir seçim yapılıyor. Muhalefette ve seçim meydanlarında olmadık vaadlerde bulunan bezirgan partiler iktidara geldiklerinde ZAM, para ayarlaması dedikleri değeri düşük para basma, demokrasi mücadelesini bastırmaktan başka bir şey yapmıyorlar.

Bundan seçime karşı olduğumuz anlamı çıkarılmasın. Biz demokrasinin ruhu seçimlerdir inancındayız. Fakat halkın bütün sınıf ve tabakalarıyla örgütlü, demokratik ve ekonomik haklarla donatılmış olması şartıyla. Bugünkü seçimler de bir demokratik mücadele aracı olabilir. Ancak demokratik kuruluşlara konmuş olan siyaset yasağı bu konuda somut değerlendirmeler yapmamızı engellemektedir.

Sonuç olarak tek başına seçimler halkımızı pahalılıktan işsizlikten, gericilikten ve zulümden kurtaramaz.

UYANIŞ : Bugün demokratik güçler ne durumdalar?

A. ÖGE : Parababaları halkımızın örgütlenmesini önlemek için elinden ne geliyorsa yapıyor. Anti demokratik kanunlar çıkarmaktan, kanunları sık sık çiğneyip açık ve gizli zorbalığa kadar. Bunca engellemelere rağmen kurulabilmiş olan demokratik örgütler de çokça birbirlerinden kopuk, bağlantısız, tek başına ve yalnız kalıyorlar. Kendi başına akışını sürdüren küçük derecikler olarak alıyorlar. Parababaları da bu derecikleri ya çarçabuk kurutabiliyor ya da kendi kanalına çeviriyor.

UYANIŞ : Demokratik güçlerin dağınıklığının nedenleri sizce nelerdir?

A. ÖGE : Çağımızda en tutarlı demokratik güç İşçi Sınıfıdır. Burjuvazi tekelcileşip asalak gerici duruma gelince bağımsızlık ve demokrasi savunuculuğunu işçi sınıfı en başta omuzlamıştır. Bu gün ülkemizde işçi sınıfının siyasi birliğini sağlanmış görmüyoruz. En başta bu yüzden demokratik güçler darmadağınıktırlar. Bir de antikalığımız, dükkancı, tekkeci alışkanlığımız buna eklenince dağınıklık, rekabet gerici asalaklara keyiflerinden göbek attırıyor.

UYANIŞ : Demokratik güçlerin birliği nasıl sağlanabilir? Prensipleriniz nelerdir?

A. ÖGE : Önce demokratik güç birliğinin nasıl sağlanamadığına bakalım. Bu güne kadar hiç bir kuruluşun belirli prensiplerde birleşen demokratik kuruluşlara belirli bir yerde, belirli tarihte toplantı çağırısı için bir girişim görmedik. Hep gazete sayfalarında güç birliği gerekliliği üzerine haberler, yazılar, yorumlar olarak kaldı konu.

Biz, belirli amaç için belirli prensiplerle, belli yerde ve tarihte ayrımsız bütün demokrasiden, bağımsızlıktan yana kuruluşların görüşüp belirli kararlara varmalarını savunuyoruz.

Prensiplerimize gelince:

a) Anti emperyalist, anti faşist, anti feodal olmak, bağımsızlık ve demokrasi için mücadele etmek.

b) Çağımızda en tutarlı bağımsızlık ve demokrasi savunucusu işçi sınıfının iktidarda olduğu ülkelere, Dünya Sosyalist Sistemine düşmanlık gütmemek.

PİM'E SALDIRILAR SONUÇSUZ KALACAKTIR !

BURSA'DA PİM'İN ÖRGÜTLENMESİ ENGELLENEMEZ

Pahalılık ve İşsizlikle Mücadele Derneği (PİM) in Bursada 3 Şubesi vardı. Bir yılın içinde, Bursa'nın önce Namıkkemal Mahal-

142-146 a s mapdeler ışpr

lesinden, sonra Selamet Mahallesinde, daha sonra da Ertuğrul gazi Mahallesinde ardı ardına PİM şubeleri açılmıştır. Bu işçi semtlerindeki PİM şubeleri, bir kaç öğrencinin kurduğu ve gelip gittiği «dernekçikler» değildi. HALK İÇİN, HALK TARAFINDAN, HALKLA BİRLİKTE kurulmuş örgütlerdi.

İşte, Bursada PİM şubelerinin başına ne geldiyse, bundan gelmiştir. PARABABALARININ VE ONLARIN DÜZEN BEKÇİLERİNİN EN ÇOK KORKTUKLARI ŞEY, HALK İÇİN, HALK TARAFINDAN, HALKLA BİRLİKTE ÖRGÜTLENMEDİR.

Bursadaki PİM şubelerinin aktif, kararlı çalışmaları ile, işçi, işsiz, memur, esnaf, öğrenci gibi işsizlik pahalılık ve faşizmden canı yanan bütün vatandaşlar uyandırılıyor, örgütlendiriliyordu. Artık yavaş yavaş PİM'in adı her kahvede, fabrikada, işyerinde konuşulmaya başlanmıştı. PİM'in işsizliği pahalılığı ve faşizmi lanetleyen ve mücadele yollarını gösteren bildirileri elden ele geçiyor, sloganları duvarları dolduruyordu. UYANIŞ Gazetesi halkın arasında yayılıyordu. PİM şubelerinde yapılan seminerlerle ve «Pahalılığa İşsizliğe Karşı Mücadele ve Uyanış Geceleriyle «Halk bilinçlendiriliyor ve parababalarının baskı ve sömürü düzenine karşı örgütlendiriliyordu. Öyle ki, PİM Bursada bazı siyasi parti üyelerine, karakolda «sen PİM'li misin?» diyerek dayak attıracak kadar parababalarını korkutacak, endişiye düşürecek çalışmalar yapmıştır.

Parababaları ve onların uşakları düzen bekçileri PİM'in bu çalışmaları karşısında ta baştan tedirgin olmuşlardır. Önce çevredeki gericileri PİM'e karşı kışkırtmış, faşist ülkü ocaklı komandoları PİM şubelerine ve üyelerine saldırtmıştır. Bu sömürü düzeninin bekçileri yapılan saldırı ve baskılara PİM üyelerinin kararlı ve örgütlü olarak karşı koydukalarını görüp, sonuç alamayınca bizzat polise baskınlar düzenlettirmişlerdir. PİM şubeleri defalarca aranmış, üyeleri, yöneticileri işkenceden geçirilmişlerdir. Ellerinde arama kararı olmadan PİM şubeleri polislerce yağma edilmiş, kitaplar, alınmış, üyeler dövülmüştür. AMAÇLARI BELLİDİR. PİM'in örgütlü ve kararlı mücadelesi karşısında, kurtuluşu PİM şubelerini resmen valilik kararıyla kapatmakta bulmuşlardır. Önce ERTUĞRULGAZİ MAHALLESİ ŞUBESİ «Pahalılığa ve İşsizliğe Karşı Uyanış Gecesi»nde ve I. Olağan kongresinde yapılan konuşmalar, sonra NAMIK KEMAL MAHALLESİ ŞUBESİ «Dernek lokalinde üye olmayanların bulunması» gerekçe gösterilerek resmen kapatılmıştır. Gerekçeleri kargaları bile güldürür. Gerek yapılan «Uyanış Gecesi» gerek birinci olağan kongresi yasal işlemleri tamamlanarak, yasalara uygun biçimde yapılmıştır. Buna rağmen kanunlar adına, bizzat kendileri kanunları çiğneyerek PİM şubelerini, asılsız gerekçelerle kapatmışlardır.

Bütün bu baskılar, PİM'in Bursadaki mücadelesini durduramayacaktır. Bursanın bütün mahallelerinde, pahalılığa, işsizliğe, sömürüye ve zulme karşı olan bütün vatandaş topluluklarında, bu sömürü düzenine vura vura, parababalarının inadına örgütlenmesini sürdürecektir. PİM in işsizliğin, pahalılığın sömürünün ve zulmün olmadığı, insanların kardeşçe barış içinde yaşadığı yeni düzen için verdiği kararlı mücadele durmayacaktır. Bursada kapatılan PİM şubeleri açılacak, bunların dışında yeni yeni PİM şubeleri örgütlenecektir. PARA BABALARI VE ONLARIN DÜZEN BEKÇİLERİ, PİM İN HALK İÇİN HALK TARAFINDAN HALKLA BİRLİKTE ÖRGÜTLENMESİNE ENGEL OLAMIYACAKTIR.

pim Ankara subesi kapatıldı

Halkın örgütlenmesinde her zaman ecelini görmüş olan gerici asalaklar cephesi Demokratik Kuruluşların örgütlenme ve çalışmalarına olmadık engeller çıkarırken şimdi doğrudan kapatma yoluna gidiyor. Yüksek yargı organlarının kararları kaç kez suratlarına çarpılmışken bile böylesi uygulamalardan çare ummaya devam ediyorlar. Demokratik kuruluşların kapatılması gerici asalakların sonlarının gelmesini önleyemeyecektir. PİM şubelerinin kapatılması halkın pahalılığa ve işsizliğe, sömürü ve zulme karşı örgütlenmesini ve mücadelesini durduramayacaktır. Şubelerin biri kapatılsa onu açılacaktır.

PİM GENEL SEKRETERİ BURSA'DA İŞKENCE GÖRDÜ VE TUTUKLANDI

Pahalılık ve işsizlikle mücadele derneği genel sekreteri Zafer Korkmaz' Bursa Ertuğrul gazi Mahallesi Şubesinin I. Olağan Kongresinde yaptığı konuşma gerekçe gösterilerek, önce göz altına alınıp, işkence gördü, sonra mahkemeye çıkarılarak tutuklandı. Zafer korkmaz konuşmasında, PİM Ertuğrul gazi Mah. Şubesi Başkanı Bilginer Yılmaz'ın Emniyette göz altındayken işkence gördüğünü açıklamış ve bu durumun kanunları çiğnemek olduğunu belirtmişti.

GENEL SEKRETERİNDEN, TABANDAKİ EN SON ÜYESİNE KADAR, PİM ÜYELERİNE YAPILAN BASKI VE ZULÜM, PİM'in PAHALILIĞA İŞSİZLİĞE SÖMÜRÜYE VE ZULME KARŞI MÜCADELESİNİ DURDURAMIYACAKTIR.

GÜÇBİRLİĞİNİ SÜREKLİ KILALIM

PİM ZEYTİNBURNU ŞUBESİ MART AYINI PAHALILIĞI İŞSİZLİĞİ FAŞİST BASKILARI PROTESTO AYI İLAN EDEREK ZEYTİNBURNUNDAKİ DEMOKRATİK KURULUŞLARLA GÜÇBİRLİĞİ İÇİNDE BİR SIRA EYLEMLER GERÇEKLEŞTİRDİ.

PİM Zeytinburnu Şubesinin çağırısı üzerine Zeytinburnu Halkevi Tokatlılar Derneği, İlerici Deri-İş Kazlıçeşme Temsilciliği güçbirliği içerisinde şu işleri yaptılar.

1 — Ortak bir bildiri hazırlandı ve dağıtıldı. Basına ortak açıklamalar verildi.

2 — Ortaklaşa hazırlanan «FAŞİZM SÖMÜRÜ VE ZULÜMDÜR SONU HALKIN ELİNDE ÖLÜMDÜR» afişi başta Zeytinburnu olmak üzere İstanbulun çeşitli yerlerine yapıştırıldı.

3 — Güçbirliğine katılan kuruluşların binalarında Mart Ayı boyunca ortaklaşa «12 Mart Faşizmi ve Pahalılık - İşsizlik», «Sendikalar ve Faşizm», «Eğitim ve Faşizm», «Faşizme Karşı Mücadelede Demokratik Güçbirliği» konularında seminerler verildi.

PİM Zeytinburnu Şubesi diğer demokratik kuruluşlarla birlikte Nisan Ayında 1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMI'na hazırlık çalışmaları yapacak, Zeytinburnunda bir tüketim kooperatifi, Osmaniyede de bir lokal açmaya çalışacaktır.

FAŞİZME KARŞI GÜÇBİRLİĞİ

PİM GENEL MERKEZİNİN FAŞİZME VE IRKÇILIĞA KARŞI DEMOKRATİK KURULUŞLARLA ORTAKLAŞA YAPTIĞI ÇALIŞMALAR :

PİM Genel Merkezi 12 Martın 6. yılında DHKD, Genç Sosyalist, İGD, İKÖK ile birlikte 12 Mart faşizmini ve bugünkü faşist uygulamaları anlatan bir bildiri yayınlamıştır. Bildirinin basılıp dağıtılmasından sonra, bildiriye imza koyan kuruluşlarla birlikte yapılan toplantılarda, Türkiye ölçüsünde demokratik güçbirliği için ortak prensipleri belirleme ve en kısa zamanda yapılması gereken pratik işleri birlikte yapmak konusunda karar almışlardı. Ancak İGD toplantılardan çekildi ve kararlaştırılmış olan 21 Mart Uluslararası Irkçılıkla Mucadele Günü için hazırlanacak afişle ilgili çalışmalara katılmadı. Katılmayışının gerekçesini bile bilmiyoruz. Aynı şekilde İKÖK de hazırlanan bildiriye imza koymuş olduğu halde daha sonraki toplantılara gerekçe bildirmeden katılmadı.

Diğer üç kuruluş, PİM, DHKD Genç Sosyalist kararlaştırılan afişi bastırıp birlikte İstanbul ve Anadolu illerinde yapıştırdılar. Kuruluşlar Türkiye ölçüsünde en geniş demokratik güçbirliğinin sağlanması için birlikte çalışmalarını sürdürecekler.

PİM İZMİR MERKEZ İLÇE VE SUSURLUK ŞUBELERİ KONGRELERİNİ YAPTILAR

Gazetemiz PİM kongrelerinde yeni görev alan arkadaşlara pahalılık işsizlik, gericilik ve faşizme karşı halkı örgütleme mücadelelerinde sonsuz başarılar diler.

CEBİNİZE UZANAN ELLER KIRILACAKTIR

(Baştarafı 1. sayfada)

11 oranında zam yapılmıştır. 103S küçük tipleri 155 bin liradan 169 bin 800 liraya ve 108S büyük tipleri 196 bin liradan 227 bin 800 liraya yükselmiştir (5 Mart 1977 - Cumhuriyet).

Neden? Batı Alman markı karşısında da yüzde 6.5 düşürülmüş paramız. Evvelce 1 marklık mala 6 lira 85 kuruş öderken şimdi 7 lira 30 kuruş ödüyoruz.

MC'nin iktidarında 1975 ten beri paramızın 9 uncu kez düşürülmesi bu. 1975 in başlarında 1 dolar, 13 lira 85 kuruş iken şimdi 17 lira 50 kuruş. Yani MC iktidara gelmeden evvel 100 liraya aldığımız bir malı bugün 126 lira 25 kuruş ödeyerek alıyoruz.

Ne oluyor bu para ayarlamalarının ya da devalüasyonların sonuçu? Hayat pahalılığının hızla artması ve emekçi halkın daha da yoksullaştırılması. Peki, kim alıyor devalüasyon kararını? Baştaki siyasi iktidar. Yani parababalarının sözcüleri. Sonra da halkımıza, «Siz siyasete karışmayın, işinize bakın. Biz yaparız siyaseti», diyorlar.

Hayat neden pahalılaşıyor deyince'de hep bir ağızdan basıyorlar yaygarayı: İşçi ücretleri, memur katsayıları, taban fiatları, diye. İşte parababalarının bir sözcüsü bakın ne diyor:

İzmir Ticaret Odası Başkanı Dündar Soyer «Destekleme alımlarında esas olan taban fiatlar sosyo-ekonomik fiatın üstünde tesbit edildiği, ücretlerle fiatlar arasındaki yarış devam ettiği sürece ve ulusal kaynaklarımızın karşılayamıyacağı kadar kabarık bütçeler uygulamaya konuldukça, paramızın dış piyasalarda değer kaybetmesini önlemek mümkün değildir», diyor. (4 Mart 1977 - Vatan).

Yanı diyor ki: Ücretlerle fiatlar yarışmasın. Ücretleri donduralım. Ama fiatlara dokunmayalım. Küçük üreticileri susturalım. Taban fiatları artmasın. Ama piyasa fiatlarına dokunmayalım. Bütçeyi de düşürelim. Halkın okul neyine, hastane neyine.

Ve devam ediyor parababaları.

İstanbul Sanayi Odası Başkanı Nurullah Gezgin «Aslında çok isabetli bir karar, ancak geciktiği için kötü oldu», diyor. (2 Mart 1977 - Vatan).

Ve hemen ardından yeni zamları müjdeliyorlar :

Türkiye Sanayici ve İş Adamları Derneği Genel Sekreteri Nurullah Gezgin «Bu devaluasyon vakti çok geciktirilerek yapıldı. Bu nedenle en büyük oran gözönüne alınarak zam talepleri her türlü makda görülecektir», diyor (2 Mart 1977 - Cumhuriyet).

Demek ki zamlar yüksek olacakmış. Bunu açıklamasına hiç gerek yoktu. Geçtiğimiz yıl ortalama yüzde 50 yi bulan fiat artışlarının bu yıl da hızını sürdüreceği, Ocak ve Şubat aylarında bircok maddeye yapılan, yüzde 40 a varan zamlardan zaten belli olmuştu.

İşte böylece hayat pahalılığı gün geçtikçe daha da artmakta. Bir avuç parababasının cepleri şiştikçe şişerken, emekçi halkın boynundaki pahalılık lanet halkası da ağırlaştıkça ağırlaşmaktadır.

Bu bir avuç parababası, yani, en kodaman sermaye ve emlak sahipleri ve geçmişin yadigârı tefeci bezirgân hacıağaları, Kurtuluş Savaşından sonra tereyağından kıl çeker gibi iktidara gelmiş ve devamlı olarak işsizliği de pahalılığı da sanki kaçınılmaz bir hastalıkmış gibi, sanki gökten insanüstü bir tanrının etkisi varmış gibi göstermeye gayret etmişlerdir.

1920 lerde 90 kuruş olan dolar bugün 17 lira 50 kuruş olmuş, bir avuç parababasının çıkarı için dolar göklere çıkartılırken Türkiye parası yerin dibine batırılmıştır. Amerikan doları böyle göklere çıkartılınca ardından Amerikan politikasını, Amerikan üslerini, Amerikan ordusunu da ülkemize getirmiştir.

Bir takım siyaset adamları gitmekte, yerlerine yenileri gelmekte; ama en yukarıdan suyun başını kesenler, yerli ve yabancı parababaları ise ceplerini doldurmaya devam etmektedir. Hem de emekçi halkın yoksulluğu pahasına.

Yoksulluğumuz üzerine kurulan, parababalarının bu saltanatını yıkmak için; önce, ekonomik ve sosyal suyun başının parababalarınca kesilmiş siyaset olduğunu unutmayalım. Tepeden tırnağa örgütlü parababalarına karşı en az onlar kadar örgütlü olalım. Unutmayalım ki;

Örgütsüz halk köle halktır.

Örgütlü halk yenilmez!

● ASKER, POLİS, JANDARMA, MAHPUS AYIRDI YAPILMAKSIZIN SEÇİME KATILMA HAKKI VE SEÇMEN YAŞI 18 OLMALIDIR.

● SİYASİ MAHPUSLAR VE (RESMİ YETKİLERİNDEN FAYDALANMAMALARI ŞARTI İLE) MUVAZZAF MEMURLAR VE ASKERLER DAHİL SEÇİLEBİLİRLİK YAŞI 21 OLMALIDIR.

SEÇMEN YAŞI 18 SEÇİLEBİLME YAŞI 25 OLMALIDIR

RESİMLERLE İŞÇİ SINIFI TARİHİ

Olaylar iyice büyüyor. İşçiler arkadaşlarının serbest bırakılması için gösteri düzenliyorlar. Polis işçileri bırakmayınca trenler raydan çıkarılıyor, depolar yakılıyor.

Türkiye'de bilinen ilk grev; 1872 yılında Kasımpaşa Tersanesinde çalışan ve [illegible]

İzmir Valisi, işçilerin kahramanca direnişi karşısında aciz kalınca İstanbul'dan asker istiyor. Mecidiye ve Zırhlısı gelip, İzmir'e asker çıkarıyor ve işçilerin direnişi kanlı bir şekilde bastırılıyor. Fakat bugün İşçi Sınıfı artık uyanmaktadır ve bir dereceye kadar örgütlüdür. Asker de gün geçtikçe, kendisinin işçi ve Köylü olduğunun bilincine varıyor. 15-16 Haziran olayları bu görüşü doğrulamıştır.

Aydın Demiryolu Grevi

ÇİZEN: TAN ORAL

1908 Yılında Aydın Demiryolu İşçileri haklarını almak için grev yapıyorlar. Aydın'dan Alsancak'a kadar bütün istasyonları işgal ediyorlar.

İşçiler Alsancak İstasyonunda toplanıyorlar. Ama polis bugün olduğu gibi müdahale ediyor. Bir kaç işçi vuruluyor. Tahsin Efendi adında bir işçi de öldürülüyor. Polis ayrıca bir kaç işçiyi tutukluyor.

Durumları ve çıkarları birbirinden farklı iki temel sınıf vardır. Bunlardan biri olan işveren (kapitalist) sınıfı üst ve yöneten, işçi sınıfı ise alt ve yönetilen durumdadır.

Bu sınıflar kendi çıkarlarını korumak için mücadele edeceklerdir. Bir sosyal sınıfın, bir zümrenin siyasi iktidar savaşı da örgütle (parti) olacağından kapitalist toplumlarda birden çok partinin olması da açıktır. Fakat üst ve yöneten durumunda olan burjuvazi, alt ve yönetilen durumundaki işçi sınıfının örgütlenmesini ve çıkarlarını baskı altına almış ve hayatının devamını bunda görmüştür. Tarihi gelişim içinde baktığımızda Feodalizmden kapitalizme geçilirken o zamanın genç ve dinamik bir zümresi olan Burjuvazi demokrasinin savunucusu oluyor, genel ve eşit oy sistemine dayalı, seçme ve seçilmeyi ortaya atıyordu. İşçi sınıfı ve köylülüğü kendi cephesine çekip iktidarı alarak Feodalizmi tamamen tasfiye edip yönetici sınıf durumuna geçince bunu terkedip, seçimlerin sınıfın çıkarları doğrultusunda işlemesini sağlamıştır. Halk kitlelerini «oy davarı» olarak görüp türlü demagojilerle sömürüsünü devam ettirmektedir. Kendi güdümünde ve çıkarları doğrultusunda birden fazla parti örgütleyerek kitleleri bölüp yönetmesini başarmış ve başarmaktadır. Bu emperyalizm döneminde burjuvazinin içinden de bir zümrenin tüm üretime hakim olarak iktidarı da ele almasıyla (Finans-oligarşisinin ortaya çıkmasıyla) artık parlamentonun da üzerinde tüm kararlarda kesin etkinliği olan başkanlık sistemini getirmiş (ABD-İng. v.s.) ve böylece «Parlamenterler» sistemden de uzaklaşmıştır.

Genel ve eşit oy hakkı vatandaşların devlet yönetiminde etki sahibi olmalarını sağlar ama bu etkileme teker teker herkesin kendi gücüyle olmaz. Bireysel iradelerine yön veren kendi sınıfsal çıkarları ve onları savunan partileriyle olur.

«Genel ve eşit oy hakkı Demokrasi mücadelesinin sonucunda kazanılmış bir haktır. Yalnız «genel ve eşit oy» ilkesinin kabul edilmesi yeterli değildir. Genel ve eşit oyun yığınlardaki gerçek özlemleri tam olarak yansıtabilmesini sağlamak gerekir. Yığınların iradeleri üzerinde egemen sınıfların etkisini kırabilmek için seçim usulleriyle, propaganda ve parti örgütlenişiyle ilgili türlü tedbirler almak gerekir. Egemen sınıflar ve zümreler ezilen sınıfların örgütlenmelerini ve propagandalarını gerici yasalarla (141 142-146 v.s. maddeler gibi) yasaklamakta, bununla da kalmayarak seçimlere katılma, şartları, sistemleri geliştirerek, anti-komünizm propagandasını bayrak ederek İşçi sınıfı partilerinin gelişimini deneyim birikimini engellemeye çalışır. En kalabalık ve en fakir sınıf işsizlik ve pahalılık ateşinde yanarken ne madden ne manen iyileşemez durumda bırakılır. Örgütsüz ve dağınık çoğunluk örgütlü bir avuç azınlığın kararlarına uymaya zorlanır,-uydurulur.

Siyasi mücadeleyi burjuva partileri sırf parlamentoda yapmazlar sadece lafla halkı güdemiyeceklerini bilirler. Bunun için sendikalardan kooperatiflere, banka idari meclislerinden spor klüplerine kadar meclis dışında örgüt güçlerine dayanırlar. Finans Kapital - Tefeci Bezirganlık yani beyler - ağalar evelezal dişlerinden tırnaklarına dek örgütlüdürler.

İşçi sınıfı ve emekçilerin demokrasi mücadelesinde en gerekli ve şart olan halk örgütlenmesidir. Halkın sömürüden ve eziden kurtuluşu için bir biçim olan örgütleri ekonomik örgütlenme düzeyinde bırakmamak siyasi iktidar savaşı verebilecek örgütde sağlam temeller üzerinde yükseltmek zorunludur. Sırf ekonomik çıkarlarla yetinilirse o denli kendi içine kapalı, dar görüşlü, toplum ölçüsünde amaçsız kalınır. Suyun başını politikanın kestiğini politik savaşın ise her şeyden önce sosyal sınıf bilinciyle yöneldiğini bir saniye bile unutmamalıyız. Parlamentoyu seçimleri v.s. Efendi - Ağalara bırakıp gidemeyiz. Ülke çapında söyleneni herkesin işitebileceği yer en yüksek minare parlemento olduğuna göre, orada yalnız Finans beyleriyle - Tefeci ağaların istedikleri ezanı okumalarına biribirleriyle kayıkçı döğüşü yapmalarına seyirci kalamayız. Seçim kampanyalarında da halkın bilinçsizliğini ve bilgisizliğini alabildiklerine sömürmelerine kaygısız bakamayız. Ancak parlemento dışındaki halk uyanılmadıkça Meclis kürsülerinde bin yıl çakılacak en parlak söylevlerin halka maval okumak gibi geleceğine halkımızın her şeyden önce «OY DAVARI» olmaktan kurtarılması gerektiğini, Hanyayı konyayı anlamamış halkın gözü açılmaksızın her dört yılda bir sandık başına gider gitmez herşeyi bilerek, anlıyarak oy verebileceği yutturmacalarını bilmeli, halkın iç yüzlerini tanımadığı kimseleri sözde seçtiğini «Zahir ben seçmişim» deyip o kimselerin bütün etkilerine katlanarak kaderlerine kütüklerini tam «Dalavere malavere - Halk Mehmet nöbete» çıkarıldığını unutmamalıyız. Emekçilerin partisi hem halk hem meclisler içinde savaşmalıdır. Daha yüksek devrimci eylemler birinci plana çıkmadıkça yada para babalarının kendisi meclis yasalarını anayasaya rağmen çiğneye çiğneye sıfıra indirmedikçe, herturlü meclisler ve seçimler döğüşlerinden kaçınmak çekimserleşmek işçi sınıfı çıkarlarına ihanet etmektir.

İşçi sınıfı ve emekçiler «Genel ve eşit oy hakkı için» uzun yıllar mücadele vermişler, birçok ülkede asker polis, jandarma mahpus ayırdı yapılmaksızın seçmen yaşının 18 olması, siyasi mahpuslar ve (Resmi yetkilerinden faydalanmamaları şartı ile) muvazzaf memurlar ve askerlerinde seçilmelerinin yasalaşmasını başarmışlardır.

41 milyon nufusumuzun yarıdan fazlasını 25 yaşından küçük insanlar oluşturmaktadır. Medeni kanundaki reşitlik yaşı 18 olduğu ve 18 yaşındakilerin iplere gönderildiği ülkemizde 1924 Anayasasında 22 olan seçmenlik yaşının indirilmesi ve 18 yaşını bitirenlere oy hakkının kararlaştırılması eğilimi olmasına rağmen ve 1961 Anayasasında da bununla ilgili bir maddenin konulmayıp serbest bırakılmasına rağmen seçimlerin temel hükümleri ve seçmen kütükleri hakkındaki kanuna göre 21 yaşı bitirenlere oy hakkını tanımıştır. Türkiyedeki seçmen yaşı dünyanın çeşitli ülkelerinde beliren eğilime görede yüksek kalmaktadır. Eğer seçimler çoğunluğun iradesini belirliyor ise ülkemizde 7 milyon civarındaki gençliğin de bu demokratik haklarına kavuşturulması gerekmektedir. Seçimlerin demokratikliğinin şartlarından birisde bunun yasalaşması olacaktır

EN AZ GEÇİM İNDİRİMİ Ve Önerilerimiz

(Baştarafı 1. sayfada)

Bir cocuklu evli	450 — TL
İki cocuklu evli	510.— TL olmaktadır.

Bu özel indirime gerek duyulmasının nedeni, ülkemizde büyük ölçüde varolan vergi adaletsizliği ve bu adaletsizliğin ücretli çalışanlarca gittikçe daha cok anlaşılır olmasıdır.

Ülkemizde gelir vergisinin % 69 unu ücretliler öderken; sanayiciler, tüccarlar, çiftciler ve diğer gelir grupları ulusal gelirin % 68 ini aldıkları halde gelir vergisinin % 31 ini ödemektedir. Ücretlilerin vergileri daha ücretler ödenmeden kesilirken; kâr ve irat gibi kazanc elde edenler, mevcut yasalar ve yetersiz denetlemelerle adeta vergi kaçırmaya zorlanmaktadır.

İşte «özel indirim» sözde sağlanan bir «vergi adaleti» dir. Uygulanması yukarıdaki adaletsizliği kaldırmaya değil, azaltmaya bile yetmemiştir.

Örneğin 1968 de özel indirimin uygulanmaya başlanmasıyla iki cocuklu evli bir ücretlinin aylık gelirinin 510 lirası vergi dışı tutulmaya başlanmıştı. Bugün 1977 de, yani 9 yıl sonra bu miktar gene aynıdır. Oysa örneğin İstanbul'da bu 9 yılda fiatlar % 348 artmıştır. 1968 in 510 lirası bugünün 1764 lirası değerindedir.

Bu da, en az geçim indiriminden amacın vergi yükümlülerinin yaşamaları için zorunlu fizyolojik ve kültürel ihtiyaclarının karşılanması olmadığını; siyasal iktidarların ve onların sözcülüğünü yaptıkları parababalarının, emekçi halkı uyutma yöntemlerinden biri olduğunu acıkca göstermektedir.

MC'NİN TASARISI VE DİĞERLERİ

Epeydir «en az gecim indirimini yeniden düzenleyecek bir tasarı» dan ve «bu tasarının derhal meclislere sevkedileceğinden» söz eden MC ndense bir türlü meclislere getirmemiştir tasarısını. 1977 bütçesine de bu tasarının getireceği mali yükün konulmaması, MC'nin bu konudaki tutarsızlığını acıkca göstermektedir.

MC'nin tasarısı kademeli bir artış getirmektedir. Şöyle ki

Yükümlüler	1977 de	1978 de	1979 da	1980 de
Bekar	225 — TL	300.— TL	375.— TL	450.— TL
Evli çocuksuz	360.— TL	480 — TL	600 — TL	720.— TL
Evli 1 cocuklu	450.— TL	600.— TL	750 — TL	900.— TL
Evli 2 cocuklu	540 — TL	720.— TL	900 — TL	1080 — TL

MC'nin tasarısında ücretliler icin halen 150 lira olan özel indirim miktarı da 1977 de 187,5, 1978 de 225, 1979 da 262,5 ve 1980 de 300 liraya yükselmektedir.

Bu durumda 1977 yılında ücretliler için gelirlerinden vergi dışı tutulacak miktarlar şöyle olmaktadır :

Bekar	412.50 TL
Evli cocuksuz	547.50 TL
Evli 1 cocuklu	637.50 TL
Evli 2 cocuklu	727.50 TL

Tasarı yasalaşırsa 1977 de asgari ücretle calışan evli 2 cocuklu bir işçinin aylık ücreti 43 lira artacaktır. Asgari ücretle calışan bekar bir işcinin aylık net ücretindeki artış ise 17 lira olacaktır. Bu miktar ise 1 kilo et almaya bile yetmemektedir.

1976 da memur maaşlarında katsayı sabit tutulurken, MC bu durumun en az gecim indiriminin yükseltilmesiyle düzeltileceğini vaadetmişti. En az geçim indirimi henüz meclislerde tartışılmaya bile başlanmadı. Kaldı ki yasalaşsa bile bu yamanın deliği kapatamıyacağı ortadadır.

MC bohçasının dört yamasından biri olan MSP ise bu tasarıyı imzalayan sanki kendisi değilmiş gibi en az gecim indiriminin bekarlar için 1800. TL., evli cocuksuzlar icin 2700 — TL olmasını ve bu miktara her cocuk icin 450.— TL eklenmesini önermektedir.

Bu önerisi aynen yasalaşırsa asgari ücretle çalışan bekar bir işçinin aylık geliri 323 lira, 4000 lira ücretle calışan 2 cocuklu evli bir işçinin aylık geliri ise 1050 lira artacaktır.

Evli iki çocuklu bir vergi yükümlüsü için hem hükümete katılıp 540 liradan vergi alınmamasını önermek, hem de sanki hükümette değilmiş gibi 3600 liradan vergi alınmamasını önermek ne derece ciddiye alınabilir? Bu sorumsuzca çıkışlarla mı vergi adaleti sağlanacaktır?

CHP'nin önerisi de MSP'nin önerisine yakın olup, en az geçim indiriminin 1800 lira olmasını ayrıca bu indirimin yalnızca ücretlilere uygulanmasını ve asgari ücretle birlikte yükseltilmesini öngörmektedir. Böylece vergi adaletsizliğini bir ölçüde düzeltmek de amaclanmış olmaktadır.

DP'de en az gecim indiriminin asgari ücret düzeyine cıkartılmasını önermekte, bu konuda CHP ve MSP'yi destekliyeceğini belirtmektedir.

Bütün bunlara rağmen, değil en az gecim indiriminin asgari ücret seviyesine cıkartılması, kanunun meclislerde görüşülmesine bile başlanılamamıştır.

Siyasi partiler birbirleriyle rakam yarışı yaparken, aslında konuyu carpıtmaktan başka iş yampamaktadırlar. İşçi sınıfımız ve emekci halkımızın, ekonomik ve siyasal örgütlülüğünü arttırıp, siyasal iktidara ağırlığını koyması gerekliliği gün gectikçe daha belirginleşmektedir. Ancak o zaman emekci kitlelerden yana değişiklikler yapılabilir.

ÖNERİLERİMİZ

1) An az gecim indirimi, evli üc cocuklu vergi yükümlüsü icin asgari ücret düzeyine cıkartılmalıdır.

2) En az gecim indirimi asgari ücretle birlikte yükseltilmelidir.

3) Asgari ücret üc cocuklu 5 nüfuslu bir ailenin insanca yaşamasını gerçekten sağlıyacak miktarda olmalıdır. Örneğin bugün bu rakam 6000 liradır.

4) Asgari ücret her yıl yeniden tesbit edilmelidir.

5) Eşin ve cocukların insanca yaşamaları icin zorunlu fizyolojik ve kültürel ihtiyacları gercekci bir yaklaşımla bulunmalı ve diğer yükümlüler icin en az geçim indirimi buna göre tesbit edilmelidir.

6) Ücretliler dışındaki vergi yükümlülerinin etkin bir şekilde denetlimi sağlanana ve bu yükümlüleri vergi kacırmaya adeta zorlayan kanunlarda gerekli değişiklikler yapılana kadar en az gecim indirimi yalnızca ücretlilere uygulanmalıdır. Ulusal gelirin % 68 ini alıp gelir vergisinin % 31 ini verenlerle, ücretlilerin bir tutulması mevcut adaletsizliği sürdürmekten başka anlam taşımayacaktır.

GÜLER YÜZLÜ CARTER NE YAPMAK İSTİYOR

ABD Başkanlık seçimleri sonucu geçtiğimiz aylarda «Güleryüzlü Carter» başkan seçilmişti. Daha doğrusu Amerikan parababaları «Güleryüzlü Carter»ı Ford'a tercih etmiş ve onu seçtirmişti.

«Güleryüzlü Carter» başkanlık koltuğuna oturur oturmaz dört bir yana «danışman»lar gönderip dünyanın nabzını daha yakından dinledi. Ve hemen sonra Carter'in dilinden düşmeyen «insan hakları» ortaya çıkarıldı. Carter otuziki dişini göstere göstere «insan hakları» diyordu. «İnsan hakları»nı en hayasızca çiğneyenlerin peşkin peşkin O'nu savunur görünmesi günümüz politikasının (!) incelik'lerindendi.

Dün «hür Dünya»nın yüksek (!) çıkarları yani parababalarının kârlarına yeni kârlar katmak için «insan hakları»na rağmen Vietnam'da, Kore'de, Kamboç'ta, Şili'de yüzbinlerce katleden, sanki o değildi.

Kendi öz yurdunda, kendi öz insanlarını rengi siyah diye insandan saymayan, yatak odalarına varıncaya kadar her nefes alışını dinlediği öz yurttaşlarını «insan hakları» uğruna işsizlik, pahalılık cehenneminde yakan sanki o değildi.

Milyonlarca insana iş, ekmek sağlayacak milyarları, sırf birkaç bin Amerikan parababasının cepleri, göbekleri biraz daha şişsin diye tanka topa yatıran silâhlanmayı azgınca körükleyen sanki o değildi.

Evet kendisi değilmişçesine günde beş öğün sözde «Sovyet muhaliflerine» sözde «hakları» çiğnendi diye övgüler düzmeye başlamıştı «güleryüzlü Carter».

«İğneyi kendine, çuvaldızı başkasına batır» der atalarımız. Çuvaldızla karşısındakine hücuma geçen «güleryüzlü Carter» nedense iğneyi kendine batırmıyor. Nedendir acaba? Yoksa balonunun patlamasından mı korkuyor?

Dünya halklarına kan kusturan emperyalizm, «güleryüzlü Carter» maskesi taksa bile artık nafile. Çünkü Dünya halkları maskenin gerisini emperyalizmin gerçek yüzünü görmüştür, görüyor. Baskı, zulüm ve sömürüden başka bir şey olmayan emperyalizmin maskesine kanmıyor, hakettiği cevabı veriyor, vermeye de devam edecek.

GÜLER YÜZLÜ CARTER

MISIR'DA:
HALK PAHALILIĞA KARŞI AYAKLANDI.

Mısır'da hükûmet gıda maddelerine zam yaptı. Temel ihtiyaç maddelerine yapılan zamla hükûmet sermaye düzeninin bozukluklarının sıkıntılarını işçi ve emekçilerin üzerine yıkmak istedi. Ama halkın tepkisi sert oldu. İşçi ve öğrencilerin başlattıkları gösteriler bir ayaklanma halini aldı. Hükûmetin zam kararlarını geri aldığını açıklamasına rağmen özellikle büyük kentlerdeki gösteriler devam etti. İşçi ve öğrencilerin üzerine İsrail sınırından getirilen tanklar yollandı. Kırktan fazla gösterici öldü.. Büyük şehirlerde sokağa çıkma yasağı ilân edildi. Hükûmet ilericileri, devrimcileri, halktan yana olanları tutuklamaya başladı.

Olaylar, Mısır'ın emekçi halkının Enver Sedat'ın, bir avuç parababasından, mülk ve toprak sahibinden yana politikasına karşı artık topayı attığını gösteriyor.

SOSYALİST ÜLKELERDEN

Günümüzde bilim ve tekniğin baş döndürücü bir hızla gelişimi, insanlığa yeni imkânlar yaratmaktadır. Bunlardan yararlanma ise işçilerin iktidarda olduğu ülkelerde başka. İşverenlerin iktidarda olduğu ülkelerde başka olmaktadır. İşçi sınıfının iktidarda olduğu ülkelerde her yeni teknik, üretim artmasına, insanca bir düzene doğru yeni bir adım atılmasına imkân tanımaktadır. Üretimin amacının kâr olmaması, üretici güçlerin gelişmesi önündeki engelleri kaldırmaktadır.

Rakamlara baktığımızda daha elle tutulur olarak görebiliriz. 1976 yılında Sovyetler Birliğinde 224 milyon ton tahıl toplandı. Bu bir rekordu. Sanayi ürünlerinde % 4,3 luk bir artış düşünülürken bu oran % 4,8 ile gerçekleşti. Nüfusun gerçek geliri ise % 3,7 oranında arttı. Ülkede her yıl 4000 yeni tip makina deneniyor, bunların 3300 ü benimseniyor, seri halde üretime başlanıyor.

Bütün bunlar, emeğin verimliliğini % 60 oranında arttırılması sonucu olmuştu. Yeni bir yıl içinde yeni tekniklerin üretime uygulanması, kapitalist ülkelere oranla çalışan işçiyi % 60 oranında daha verimli duruma getirmişti.

Bunlar, kendini toplumsal yaşamda hemen hissettiriyor. Sovyetler'de çalışan 70 milyon işçinin genel kültür ve mesleki bilgileri gün geçtikçe artmaktadır. 1959 yılında işçilerin % 8,4 ü yüksek öğrenimli ve orta öğrenimli iken bu oran 1970 lerde % 20 ye yükselmiştir. Eğitimin diğer alanlarında da aynı gelişme kendini göstermektedir.

Diğer bir alan konut yapımı oluyor. 1976 yılında bir milyon aileye yeni elverişli konut sağlanan SSCB'de kültür, spor, sağlık, sanat gibi alanlarda da bu gelişme kendini hissedilir biçimde gösteriyor.

Bütün bunları topluma verilen bir armağan olarak görmemek gerekir. Bunlar, «toplumsal verimliliğin» artışının doğal bir sonucudur.

Hindistan Nereye Gidiyor

Hindistan seçimleri çoğu kişiyi şaşırtan bir sonuçla bitti. İktidardaki Kongre Partisi büyük bir yenilgiye uğrarken başkanı Gandi milletvekili bile seçilemedi. Elbet bunda iki yıl önce ülkedeki muhalefeti bastırmak için ilân edilen sıkıyönetim önemli rol oynadı. Halk için ama halkla beraber olunmadan hiç bir işin yapılamayacağı böylece bir kez daha ortaya çıktı.

Hindistan, hızlı nüfus artışı ile dünyanın en kalabalık ülkelerinden biri. Artan nüfusa karşılık yeni iş imkânlarının yaratılamayışı Hint ekonomisinin yıllardır en büyük sorunu. Her yıl milyonlarca kişi işsizler ordusuna katılıyor. Kongre Partisi ise ekonominin bu çıkmazını kökten çözümlemek yerine kısa vadeli hal yolları aramak yoluna gitti. Nüfusun artmasını önlemek için halk kısırlaştırılmaya başlandı. Bu tepkilere neden oldu. Oysa problemin çözümü artan nüfusa iş imkânları yaratmaktı.

Öte yandan 600 milyonluk Hindistan pazarına yabancı parababaları göz dikmişti. Kongre Partisi'nin sosyalist ülkelerle yakın ilişkiler kurması emperyalizmin bağımlılık çemberini daraltıyordu. Ülke içindeki yedi bin yıllık derebeyi artıkları ile birleşen parababaları halkın hoşnutsuzluğunu kendi çıkarları yolunda kullanmaya başladılar. Ülke içinde kışkırtılan bu hoşnutsuzluğun geniş boyutlara varması Kongre Partisi'ni tedbir almaya zorladı. Fakat özgürlükler kısıtlanarak hiçbir şey yapılamadı. Üstelik yerli-yabancı parababaları Kongre Partisi'nin yanlışlarından yararlanarak yerli gericiliği kışkırtma imkânı buldu.

Bugün Hindistan'da ilerici Kongre Partisi'nin uğradığı yenilgi tüm olanların yanına ekonominin düştüğü bunalımda eklenirse rahatlıkla anlaşılabilir.

Hindistan'da işbaşına geçen yeni hükûmet ülke pazarlarını yabancı parababalarına açma hazırlığı içinde. Böyle yapmak elbette Hint ekonomisini ve halkını kurtarmayacak. Çünkü emperyalizm Hint halkına getirse getirse baskı, zulüm ve sömürü getirir.

«FRANSIZ SOLU»NUN BAŞARISI

Geçtiğimiz günlerde seçim yapılan ülkelerden birisi de Fransa oldu. Bu seçimde «Fransız solu» % 53 oranında oy alarak belediyelerin çoğunluğunu kazandı.

«Fransız Solu» FKP ile SP'nin 27 Haziran 1972 de kabul ettikleri ortak hükûmet programı ile o günden bu güne seçimlere ortak katılıyorlardı. Bu program emekçilerin, demokrasiden yana olanların, tüm Fransız halkının çıkar ve özlemlerine denk düşen değişiklikleri gözler önüne seriyordu.

Bu program, işsizlikten yakasını kurtaramayan emekçilere, fiyatların rekor bir hızla yükselmesi sonucu pahalılıktan bunalan tüm Fransız halkına bu çıkmazdan nasıl kurtulacağını gösteriyordu.

Ve Fransız Solu katıldığı seçimlerde gözle görünür başarılar elde etti. Önce devlet başkanlığı seçimlerinde % 49'dan fazla oy aldı. Aynı yıl yapılan belediye seçimlerinde de bu başarıyı sürdürdü. Son olarak oy oranının % 53'e varmasının elbette nedenleri vardı. Her şeyden önce «Fransız Solu» kazandığı belediyelerin bütçelerinin % 40'ını prensip olarak toplumsal harcamalara ayırdı. Bu oran, diğerlerinde % 6 - % 15 arasında değişir. Harcamaların bir alanı, konutlar oluyor. Emekçilerin yaşamlarının düzeltilmesi yolunda sosyal konut yapımına hız verilmiş, böylelikle emekçi kitleler sosyal konutlara çok elverişli şartlarla sahip olmuş, kiralar üzerinde sürekli ve sıkı bir denetim sağlanmıştır. Bunun yanısıra eğitim imkânları arttırılmış, yeterli miktarda kreş, çocuk bahçeleri açılmış, buna bağlı olarak ta öğretmenlerin durumu düzeltilmiştir. Halk eğitimine önem verilmiş, yerel televizyon istasyonlarıyla halk kitlelerine sorunları ve sorunlarının çözümleri gösterilmiştir.

Belediyeler kendilerine yardımcı olmak için mahalle konseyleri kurarak bunlar aracılığıyla mahallenin problemlerine çözüm aramışlar, kamu hizmetlerinin her yurttaşa ulaşmasını sağlamışlardır.

Böylece «Fransız Solu»nun belediyeleri itibar kazanmış, tüm Avrupa kentlerine örnek olacak düzeye varmıştır. Son seçimlerde daha fazla belediyenin kazanılması Fransız halkının yapılanları benimsediğini ve onayladığını gösteriyordu. Fransız halkı «düzen değişikliğini» sağlama yolunda davranışa geçmiştir. Önemli olanın gelinen yer olmayıp daha ileriye gidilmesi gerektiği gerçeğini kavramıştır.

Nizip'te Topraksız Köylüler, Ağanın İşgalindeki Toprakları Ortaklaşa İşletmeye Başladılar

NIZIP KIRKIZ KÖYÜ TOPRAKSIZ KÖYLÜLERİ AĞANIN İŞGAL ETTİĞİ HAZİNE ARAZİSİNİ İŞGALDEN KURTARARAK ORTAKLAŞA İŞLETMEYE BAŞLADILAR?

Gaziantep'in Nizip İlçesine bağlı Kırkız köyünden 30 kadar topraksız köylü ailesi, Ağanın Köydeki Hazine arazisini işgal ederek işlemeye başlaması üzerine gerekli yasal yollara başvurarak Ağanın bu arazileri tapusuna geçirmesini önlemişler. Ağanın hazine topraklarını işlemesini yasaklama kararı çıkartmışlar, hazine topraklarından sağladığı ürünlerin yed-i emin'e verilmesi kararı çıkartmışlardı.

Ağa bütün bu kararları çeşitli dalaverelerle uygulanmazlaştırmış. Hazine toprağından sağladığı ürünün kendinde kalmasını sağlamıştı.

1000 dönüm kadar tutan Hazine arazisini Ağanın işgalinden kurtaran topraksız köylüler, bu toprakların kârını maliyeye ödemek kaydıyla toprakları ortaklaşa ekip biçmeye başlamışlardır.

Ağanın topraksız köylüleri birbirlerine düşürerek, köylülerin bu demokratik hareketini önleme girişimi el ve eylem birliği ile önlenmiş, hazine topraklarını kurtarma eylemi başarıyla sonuçlanmıştır. Topraksız Köylüler Gazetemize gönderdikleri mektupta şöyle diyorlar:

«Bizler fakir olarak her sene Adananın pamuk tarlalarında çoluk çocuğumuzla çalışıyoruz. Çalışıp kazandığımız paranın yarısını yollarda harcıyoruz. Aç susuz Adanadan geri dönüyoruz. Biz 25-30 liraya sabahın kör karanlığından gün batıncaya kadar durmadan çalışıyoruz.

İki keçimizin sütünü sağıp ağaya rüşvet götürdük bir soğan ekecek yer versin diye. Götürdüğümüzü de alıp yedi, şimdi, bundan sonra ZIKKIM EDECEĞİZ!»

PORTEKİZİN DÜNÜ ~ BUGÜNÜ

25 Nisan 1974 Prtekiz'de silâhlı kuvvetlerin mevcut gerici, az-
25 Nisan 1974 Portekiz'de silahlı kuvvetlerin mevcut gerici, az-
oldu. Bununla elli yıl halkı inim inim inleten faşist yönetim bir anda tuzla buz oluverdi.

O günden bugüne Portekiz'de neler oldu?

Önce, kurulan halktan yana hükümetler halkın teşkilâtlanmasını engelleyen yasaları kaldırıp, geniş özgürlükler getirdiler. İkinci yapılan sömürge savaşlarına son vermek oldu, sömürgeciliğin köleleştirdiği halkların bağımsızlık yolu açıldı.

Buna karşı parababaları boş durmadı. Önce paralarını güvenceye almak için yasa dışı yollarla yurt dışına kaçırdılar, tekelci gruplara ait şirketlerin hesaplarıyla oynayıp, banka fonlarını hileyle transfer ettiler. Bununla da yetinmediler, kontrollerindeki fabrikaların üretimi durup dururken düşüverdi, yatırıma ayrılan fonlar harvurulup harman savruldu.

Bu azgın saldırıya karşı ne yapılacaktı? An geçirmeksizin karar verildi: Ekonominin kilit sektörlerindeki 243 işletme MİLLİLEŞTİRİLDİ. Bunlar, bankalar, sigorta şirketleri, enerji, petrol, metalurji, kimya, çimento, ulaşım, balıkçılık, kâğıt, cam, tütün, bira gibi sanayi dallarıydı.

Ayrıca parababalarının kasıtlı olarak işletmediği, kapattığı fabrikalara işçiler elkoydu ve işletmeye başladı. Bütün bu işletmelerde işçi denetim kurulları kuruldu.

Büyük toprak ağalarının elindeki topraklar kamulaştırıldı ve emekçilere dağıtıldı. Bu topraklar Portekiz'in işlenen topraklarının beşte birini teşkil ediyordu. Bunları işletmek içinse 400 kollektif işletme kuruldu.

Sonuç: İlk anda parababalarının ülke ekonomisine ihanetinin sonucu, üretim azalışı, pahalılık oldu. Ama millileştirilmelere başlandıktan hemen sonra durum yavaş yavaş değişmeye başladı. Özellikle tarım alanında. Buğday üretimi % 60, yulaf % 50, arpa % 70 arttı. Bunu sanayideki artışlar izledi.

Şimdi Portekiz emekçilerinin karşısında zorlu bir görev var. Parababalarının ülke ekonomisine verdiği zararı bir an önce kapatmak, sömürü düzenini bir daha dirilmemecesine ortadan kaldırmak.

ÖRGÜTLÜ HALK YENİLMEZ

uyanış

SAHİBİ: İmam Bulak - Sr. Yz. İş. Md.: Ali Mavi

Adres: Balabanağa mah. Harikzadeler sok. No 44/5

Beyazıt - İst. - Dizgi: Özlem Kardeşler Mat. Baskı:

Set ofset Son Baskı Tarihi: 11.4.1977

fiatı: 150 krş.